

UOHSX0090081

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0066/2017/VZ-16245/2017/323/KKř

Brno 29. května 2017

V řízení o rozkladu ze dne 31. 3. 2017, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném navrhovatelem –

- **ROBSTAV stavby k.s.**, IČO 27430774, se sídlem Na Stínadlech 495, Pražské Předměstí, 397 01 Písek (dříve Pražská 483, 397 01 Písek), ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 20. 12. 2016 Mgr. Filipem Toulem, advokátem, ev. č. ČAK 12749, IČO 72015250, členem sdružení Čech - Toul, sdružení advokátů, se sídlem Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0054/2017/VZ-09441/2017/543/MŠI ze dne 16. 3. 2017, vydanému ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4,

učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**R6 (D6) Řevničov, obchvat**“, zadávané v užším řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 21. 9. 2016 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 26. 9. 2016 pod ev. č. 632639, ve znění opravy ze dne 7. 11. 2016, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 30. 9. 2016 pod ev. č. 2016/S 189-338819, ve znění opravy ze dne 9. 11. 2016,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0054/2017/VZ-09441/2017/543/MŠI ze dne 16. 3. 2017

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4 (dále jen „**zadavatel**“), dne 21. 9. 2016 odeslal oznámení o zahájení užšího zadávacího řízení andlimitní veřejné zakázky s názvem „R6 (D6) Řevničov, obchvat“, přičemž předmětné oznámení o zakázce bylo dne 26. 9. 2016 uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek pod ev. č. zakázky 632639 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 30. 9. 2016 pod ev. č. 2016/S 189-338819 (dále jen „**veřejná zakázka**“). Předmětem veřejné zakázky, jejíž předpokládaná hodnota byla stanovena v částce 1.584.735.000 Kč bez DPH, je výstavba komunikace, která „*je navržena v kategorii R25,5/100. Velká část trasy je vedena po zemědělských pozemcích, jen velmi malá část je na pozemcích lesních. Délka úseku je 4,2 km. V oblasti 38,3 hlavní trasy R6 (D6) je navržena mimoúrovňová křižovatka se silnicí I/16. Stavba zahrnuje výstavbu 7 mostů, protihlukové stěny, přeložku potoka, vodovodů, sedimentační a retenční nádrže, středovou kanalizaci, úpravy meliorací, úpravy vedení VVN, VN a NN, přeložky stávajících inženýrských sítí. Součástí je systém SOS s informačním systémem, oplocení a vegetační úpravy. (...) Zároveň stavba zahrnuje rozsáhlou přeložku současné silnice I. třídy č. 16, která je navržena v kategorii S 11,5/80. Prostorové řešení vyhoví i směrodatné rychlosti 90 km/hod. Celá trasa je vedena po zemědělských pozemcích. Délka úseku je 1,462 km. V km 0,130 je v křížení se současnou silnicí I/6 navržena okružní křižovatka, která je i s částečnou úpravou silnice I/6 součástí této přeložky, jakož i napojení současné silnice I/16 do obce Řevničov na konci přeložky*“.
2. Dne 16. 1. 2017 obdržel zadavatel od společnosti ROBSTAV stavby k.s., IČO 27430774, se sídlem Na Stínadlech 495, Pražské Předměstí, 397 01 Písek (dříve Pražská 483, 397 01 Písek) (dále jen „**navrhovatel**“), námitky ze dne 13. 1. 2017 proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky. Zadavatel těmto námitkám prostřednictvím rozhodnutí ze dne 23. 1. 2017, které bylo navrhovateli doručeno dne 27. 1. 2017, nevyhověl. S ohledem na skutečnost, že navrhovatel s negativním rozhodnutím zadavatele nesouhlasil, podal k Úřadu pro ochranu

hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ze dne 2. 2. 2017, který byl Úřadu doručen následujícího dne.

3. Úřad, jenž je dle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ příslušný k dohledu nad dodržováním zákona, zahájil dne 3. 2. 2017 správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky

II. Napadené rozhodnutí

4. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 16. 3. 2017 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0054/2017/VZ-09441/2017/543/MŠI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jehož výrokem I. návrh navrhovatele v částech návrhu, které směřují proti délce lhůty pro podání žádostí o účast, proti absenci některých dokumentů a informací v zadávacích podmínkách, proti lhůtě zveřejnění odpovědi zadavatele na žádost o dodatečné informace ze dne 2. 1. 2017 a proti stanovení technických kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 3 písm. c) zákona ve veřejné zakázce, podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle ustanovení § 118 odst. 1 nebo 2 zákona. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad návrh navrhovatele v části návrhu, která směřuje proti postupu zadavatele při poskytování dodatečných informací č. 6 ze dne 9. 1. 2017 k zadávacím podmínkám veřejné zakázky, ve které navrhovatel uvádí, že má *„za to, že dodatečné informace nebyly poskytnuty v souladu se zákonem, zejména co se týká obsahu, kdy na řadu dotazů bylo odpovězeno obecně“*, podle § 118 odst. 5 písm. c) zákona zamítl, neboť nebyl podán oprávněnou osobou.
5. V napadeném rozhodnutí se Úřad postupně v podrobnostech vyjádřil ke všem namítaným skutečnostem. K délce lhůty pro doručení žádostí o účast Úřad uvedl, že byt se jedná o významnou veřejnou zakázku, u níž se „minimální“ lhůta pro doručení žádostí o účast prodlužuje alespoň o polovinu (a to na délku 56 dní) a dále s ohledem na to, že příprava (toliko) žádostí o účast sebou z hlediska administrativy nenese takovou náročnost, považuje zadavatelem stanovenou lhůtu pro doručení žádostí o účast (tj. v délce 48 dní plus po provedení opravy ze strany zadavatele dalších 67 dnů) za dostatečnou, resp. přiměřenou a tedy plně vyhovující znění zákona, a to i ve světle souvisejících námitek navrhovatele.
6. Dále Úřad konstatoval, že vzhledem k povaze užšího řízení zadavatel neměl v době, kdy navrhovatel podával námitky proti zadávacím podmínkám, povinnost zadávací dokumentaci zpřístupnit, když tuto ani nezpřístupnil, přičemž umožnil přístup pouze ke kvalifikační dokumentaci, kterou navrhovatel se zadávací dokumentací zcela evidentně zaměňuje. Kvalifikační dokumentace pak dle Úřadu navrhovatelem postrádané dokumenty a podklady (tj. zejména technické a platební podmínky) obsahovat nemusí, protože je tedy bezpředmětné jejich absenci před Úřadem namítat. K tvrzenému „chybějícímu“ termínu zahájení realizace veřejné zakázky přitom Úřad podotkl, že se nejedná o pravdivé tvrzení, neboť zadavatel již v úvodní části kvalifikační dokumentace v bodu 1.2 stanovil předpokládaný termín zahájení stavby jako „07/2017“ a dobu pro dokončení stavby v délce

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

36 měsíců. Úřad jednoznačně odmítl rovněž navrhovatelovi námitky dotýkající se odpovědi na žádosti o dodatečné informace, neboť předmětná tvrzení navrhovatele nemají oporu v zákoně.

7. Následně se Úřad v napadeném rozhodnutí věnuje technickým kvalifikačním předpokladům, a to jak z obecného hlediska, tak v souvislosti s konkrétními namítanými skutečnostmi. K technickému kvalifikačnímu předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona vymezenému v části 3.7.1 kvalifikační dokumentace Úřad mimo jiné konstatoval, že dotčené ustanovení zákona výslovně nevylučuje možnost stanovení požadavku na prokázání odborné způsobilosti osob podílejících se na plnění veřejné zakázky pomocí určité prahové hodnoty veřejné zakázky, s jejímž plněním mají tyto osoby zkušenosti, avšak oprávněnost takové podmínky je nutno zkoumat vždy individuálně a v širších souvislostech, a to i ve světle dodržení základních zásad podávaných v § 6 odst. 1 zákona, stejně jako za aplikace § 56 odst. 5 písm. c) zákona. Úřad v tomto kontextu po bližším posouzení všech relevantních skutečností uvedl, že zadavatel jmenovaným ustanovením zákona dostal, neboť jeho požadavek na to, aby vedoucí zaměstnanci dodavatele, a sice osoby v pozicích „stavbyvedoucí v oboru dopravní stavby“ a „zástupce stavbyvedoucího v oboru mosty a inženýrské konstrukce“, disponovali zkušenostmi s účastí na referenčních zakázkách s konkrétním předmětem plnění a s minimálním finančním objemem, je plně odůvodnitelný charakterem a náročností předmětu plnění posuzované veřejné zakázky, stejně jako zájmem zadavatele, jímž je zabezpečení kvalifikovaného dohledu nad plněním rozsáhlého předmětu veřejné zakázky. Pro úplnost se Úřad vyjádřil též k zadavatelem stanovené podmínce na prokázání technických kvalifikačních předpokladů prostřednictvím dosažené praxe o minimální délce 5 let u osob ve výše jmenovaných pozicích, když tyto požadavky zadavatele shledal opodstatněnými, a to pro obdobné důvody, jak jsou tyto shora jmenovány k „prahovým hodnotám“ veřejné zakázky.
8. Ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí Úřad s odkazem na ustanovení § 110 odst. 1 zákona uvedl, že navrhovatel nebrojil proti úkonům zadavatele týkajících se obsahu dodatečných informací (k zadávacím podmínkám č. 6 ze dne 9. 1. 2017) prostřednictvím námitek vůči zadavateli, a tudíž v této části není osobou oprávněnou k podání návrhu, pročež Úřad postupoval podle § 118 odst. 5 písm. c) zákona.

III. Námitky rozkladu

9. Dne 31. 3. 2017 obdržel Úřad rozklad navrhovatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 17. 3. 2017. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
10. Na úvod navrhovatel ve svém rozkladu obecně uvádí, že napadené rozhodnutí, včetně všech argumentů a důvodů, pro něž byl návrh navrhovatele zamítnut, není správné a zároveň souladné se zákonem. Následně své námitky navrhovatel vztahuje k pasáži napadeného rozhodnutí, v níž se hovoří o technických kvalifikačních předpokladech podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona. V tomto kontextu pak navrhovatel cituje předmětné ustanovení zákona a zejména poukazuje na v něm obsažený odkaz na § 44 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb. a zákona č. 59/2001 Sb. (dále jen „**stavební zákon**“). V rámci dalších souvisejících odkazů (tj. přes § 46a odst. 1 a § 46a odst. 3 písm. b) stavebního zákona) se navrhovatel dostává

až k zákonu č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o autorizaci**“). K tomu navrhovatel s odvoláním na řetězené zákonné odkazy uzavírá, že ze zákona a dále stavebního zákona jednoznačně plyne, že zákonodárce pojmem „odborná kvalifikace“ osob jmenovaných v § 56 odst. 3 písm. c) zákona myslel autorizaci ve smyslu zákona o autorizaci. Podpůrně navrhovatel poukazuje rovněž na § 54 písm. d) zákona, který taktéž odkazuje na zákon o autorizaci. V tomto kontextu pak navrhovatel upozorňuje i na to, že se Úřad nedostatečně vypořádal s údajně nesmyslným požadavkem zadavatele, podle nějž musí zástupce stavbyvedoucího disponovat praxí z pozice stavbyvedoucího.

11. S ohledem na uvedené je navrhovatel přesvědčen, že zadavatele stíhá povinnost koncipovat zadávací podmínky z hlediska jejich rozsahu v souladu se zákonem, a nikoliv nad jeho rámec, jak se dle navrhovatele stalo v právě řešeném případě, když zadavatel namísto zákonem předpokládané autorizace u konkrétních osob požadoval nic nevypovídající zkušenost se stavbou v určitém finančním limitu. Podle navrhovatele přitom zkušenosti dotčených subjektů s plněním zakázky o určité prahové hodnotě nezajistí řádnou (bezzvadnou) a včasnou realizaci nynější veřejné zakázky. Naopak takový požadavek ve svém důsledku pouze omezí okruh potenciálních dodavatelů, jež by mohli veřejnou zakázku plnit. Nesmyslnost, neadekvátnost a nezákonnost předmětné podmínky navrhovatel vztahuje též ke skutečnosti, že v mezidobí od podání žádostí o účast do vlastní realizace veřejné zakázky se může u uchazeče na dané pozici změnit personální obsazení. Pro úplnost navrhovatel dodává, že je to zejména referenční osvědčení, co poskytuje zadavateli záruku proveditelnosti veřejné zakázky.
12. Navrhovatel brojí i proti závěru Úřadu týkajícího se dostatečnosti délky lhůty pro doručení žádostí o účast. K tomu navrhovatel sděluje, že vzhledem ke konstrukci § 39 odst. 4 zákona je i zákonodárci zřejmé, že s vyšší předpokládanou hodnotou veřejné zakázky roste časová náročnost předmluvního vyjednávání, přičemž dodává, že v daném případě měla lhůta pro doručení žádostí o účast podle zákona činit alespoň 56 dnů. Byť však daná lhůta reálně (po provedení opravy ze strany zadavatele) činila celkem 115 dnů, navrhovatel uvádí, že délka lhůty pro doručení žádostí o účast byla neadekvátní, neboť předpokládaná hodnota předmětné veřejné zakázky téměř 5krát překračovala finanční hodnotu významné veřejné zakázky. Podle navrhovatele je pak zcela lhostejno, že žádost o účast podalo 13 uchazečů, jelikož kdyby byla lhůta delší, mohlo jich být ještě vícero. Navrhovatel tak má za to, že ze strany zadavatele došlo k porušení základních zásad zadávacího řízení vymezených v § 6 odst. 1 zákona.
13. Dle textu rozkladu navrhovatel namítá rovněž absenci informací nezbytných pro zadávací řízení v kvalifikační dokumentaci (např. financování, požadavek zadavatele na dispozici s obalovnou, rámcový rozsah předpokládaných prací atd.), s ohledem na což kvalifikační dokumentace nemohla vyhovět dikci závazných ustanovení zákona. Údaje v předmětné kvalifikační dokumentaci jsou dle navrhovatele obecné a neurčité a chybí v ní související informace nutné pro zajištění kapacit techniky a pracovníků, avšak Úřad se s touto skutečností v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.

Závěr rozkladu

14. S ohledem na skutečnosti uváděné v rozkladu navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Řízení o rozkladu

15. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele

16. Dne 10. 4. 2017 obdržel Úřad vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele z téhož dne, v němž zadavatel předně uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozhodnutím. Dále se zadavatel vyjádřil k jednotlivým bodům rozkladu navrhovatele, které při zohlednění přílehlavých právních předpisů a rozhodovací praxe rozporuje. Vzhledem k tomu, že je zadavatel přesvědčen o správnosti svého postupu v šetřeném zadávacím řízení, navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl.

Stanovisko předsedy Úřadu

17. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu navrhovatele a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
18. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
19. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení, případně změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

20. Nejprve konstatuji, že rozklad nepřináší žádnou novou právní argumentaci, na základě níž by bylo možné dospět k odlišnému posouzení věci, neboť obsahuje převážně argumenty, které již byly vzneseny ve správním řízení před Úřadem, přičemž Úřad se s nimi vyčerpávajícím způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Mám za to, že Úřad správně posoudil veškeré skutečnosti, na jejichž základě návrh navrhovatele podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona zamítl, a to když nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření ve smyslu § 118 odst. 1 nebo 2 zákona.
21. V úvodu rozkladu navrhovatel (aniž by rozporoval vlastní úvahy Úřadu formulované v bodech 96. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí) uvádí, že ze zákona a dále stavebního zákona (resp. řetězce jejich zákonných odkazů) jednoznačně plyne, že zákonodárce pojmem „odborná kvalifikace“ osob jmenovaných v § 56 odst. 3 písm. c) zákona myslel konkrétně autorizaci ve smyslu zákona o autorizaci a neponechal přitom zadavatelům možnost zvolit

jiný požadavek na odbornou kvalifikaci, tím méně pak nic neříkající podmínku zkušenosti se stavbou v určitém finančním limitu. Na tomto místě je ve vztahu k právě uvedené námitce navrhovatele třeba nejdříve obecně konstatovat, že zadavatel má v zadávací, potažmo kvalifikační dokumentaci možnost stanovit konkrétní parametry, bez jejichž naplnění se dodavatelé nemohou úspěšně o veřejnou zakázku ucházet. Tímto způsobem zároveň zadavatel ovlivňuje okruh potenciálních dodavatelů, proto je nutno při nastavení těchto parametrů, požadavků či podmínek dbát vedle kogentních ustanovení zákona též všech zásad podávaných v § 6 odst. 1 zákona, jejichž respektování se pak prolíná celým zadávacím řízením.

22. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013-37, kde uvedl, že *„je na uvážení zadavatele, jaké a jak podrobné podmínky účasti na veřejné zakázce nastaví. V souladu s výše uvedeným však požadavky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů musí být přípustné a i samotný důvod jejich vyžadování musí být v souladu se základními zásadami upravenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, podle kterých je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Stanovení minimální úrovně předpokladů musí navíc odpovídat druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky (§ 56 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách) a také s ním musí důvodně souviset (§ 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Naplnění těchto zásad směřuje k cíli samotného zákona, a to zajištění rovného konkurenčního prostředí při nakládání s veřejnými prostředky. Zásada zákazu diskriminace tak společně s ostatními základními zásadami (transparentnosti, rovného zacházení) prochází skrze celou zákonnou úpravu a nutně se musí odrazit v každém vnějším výstupu zadavatele. Pouhý požadavek na dodržování uvedených zásad by však byl v rámci bezbřehého a ničím neregulovaného procesu prakticky nekontrolovatelný, a tedy neprosaditelný. Z tohoto důvodu zákon o veřejných zakázkách obsahuje kromě základních zásad také soubor relativně podrobných a prostor pro úvahu zadavatele neponechávajících ustanovení, upravujících samotný proces zadávání veřejných zakázek. Vedle toho zákon o veřejných zakázkách obsahuje ustanovení poskytující zadavateli možnost klást na dodavatele konkrétní požadavky. S ohledem na individuální povahu každé zakázky je pak zadavateli ponechána velká míra volnosti. Zadavatel může např. v technických podmínkách nebo v kvalifikačních požadavcích stanovit konkrétní požadavky, bez jejichž splnění se dodavatel nemůže o veřejnou zakázku úspěšně ucházet. Jejich stanovením tak přímo ovlivňuje okruh možných dodavatelů. Z tohoto důvodu je zapotřebí k počtu a míře takových požadavků přistupovat striktně v duchu výše uvedených zásad (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2011, č. j. 5 Afs 78/2010 – 186, ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Afs 66/2012 – 64, ze dne 27. června 2013, č. j. 1 Afs 20/2013 - 47, všechny na www.nssoud.cz). Co se týče konkrétních požadavků na dodavatele, úprava v zákoně o veřejných zakázkách umožňuje zadavateli zvolit si z nich takové, které považuje ve vztahu k předmětu zakázky za nezbytné. Protože se jedná převážně o ustanovení ponechávající zadavateli prostor pro úvahu, musí být potřeba takového požadavku odůvodnitelná. To znamená, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění.“*
23. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zadavatel má možnost klást konkrétní požadavky na splnění technických kvalifikačních předpokladů, avšak tyto požadavky jsou limitovány zejména povinností dodržet základní zásady postupu zadavatele při zadávání veřejných

zakázek a dále předmětné požadavky nemohou vést k bezdůvodnému omezení účinné hospodářské soutěže. Jinými slovy to de facto znamená, že vyhoví-li zadavatel kogentním ustanovením zákona a základním principům zadávání veřejných zakázek, pak je na jeho vůli, jaké podmínky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů stanoví.

24. V daném případě zadavatel vázal prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona u určitých jím vymezených osob (mimo jiné) na zkušenosti s realizací veřejných zakázek na stavební práce o konkrétním minimálním finančním objemu. Nazíráno na takový požadavek optikou výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, pak je třeba posoudit, zda jmenovaná podmínka neodporuje některému z obligatorních zákonných pravidel směřujících k zachování odpovídající hospodářské soutěže či některé zásadě postupu zadavatele v zadávacím řízení. Na tomto místě je vhodné z velké části odkázat na odůvodnění Úřadu formulované v bodě 96. a násl. napadeného rozhodnutí, neboť zde Úřad podrobně předmětnou podmínku podrobuje kritice především z pohledu její přiměřenosti vůči veřejné zakázce, když se s těmito závěry v plné míře ztotožňuji a považuji je za správné, potažmo souladné se zákonem a není tedy nutné je znovu opakovat v textu tohoto rozhodnutí. Nad rámec argumentace Úřadu však podotýkám, že právě posuzovaný požadavek zadavatele neodporuje ani žádné ze zásad explicitně zakotvených v § 6 odst. 1 zákona – tedy zásadě transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, a to proto, že dané podmínky nebudí žádné pochybnosti o tom, proč je zadavatel upřednostnil před jinými možnostmi prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů, ani tyto není možné považovat za diskriminační vůči těm dodavatelům, kteří nedisponují osobami s danými zkušenostmi, neboť se to jeví přiměřené objemu plnění právě posuzované veřejné zakázky, přičemž zde nelze pozorovat ani nerovné zacházení s jednotlivými dodavateli. Je tak nutné konstatovat, že předmětná kvalifikační podmínka se nejenže nepřičí žádné ze zásad zadávacích řízení, ale zároveň nijak neomezuje soutěžní prostředí, což je mimo jiné zřejmé i z počtu zájemců o účast v zadávacím řízení, jak správně zaznamenal již Úřad v (bodě 122.) odůvodnění napadeném rozhodnutí.
25. Co se týče otázky souladu posuzované podmínky zadavatele k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů s ustanoveními zákona, která úzce souvisí s rozkladovými námitkami navrhovatele, je třeba říci následující. Požadavek zadavatele na prokázání zkušeností u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru dopravní stavby – stavbyvedoucího a u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru mosty a inženýrské konstrukce – zástupce stavbyvedoucího s praxí minimálně pět let v pozici stavbyvedoucího a s účastí na referenční zakázce o určitém minimálním finančním objemu (blíže viz bod 3. „KVALIFIKAČNÍ PŘEDPOKLADY“, část 3.7.1., kvalifikační dokumentace) není v rozporu s žádným ustanovením zákona, a to ani se samotným § 56 odst. 3 písm. c) zákona. V tomto kontextu dále uvádím, že mi není zřejmé, z jakého důvodu zadavatel nepovažuje argumentaci Úřadu formulovanou v bodě 121. odůvodnění napadeného rozhodnutí jako dostatečnou, neboť mám za to, že Úřad naopak ve jmenovaném bodě napadeného rozhodnutí logicky zdůvodňuje, proč považuje zadavatelův požadavek na pětiletou praxi v oboru mosty a inženýrské konstrukce v pozici stavbyvedoucího u osoby zástupce stavbyvedoucího za přiměřený. Je velmi pravděpodobné, že po dobu realizace veřejné zakázky dojde k situaci, kdy zástupce stavbyvedoucího bude muset namísto stavbyvedoucího (například z důvodu jeho nemoci, dovolené či jiné indispozice) učinit vlastní rozhodnutí používající značného významu, ke kterému bude třeba dospět úvahami zakládajícími

se v dřívějších zkušenostech. Je třeba si zároveň uvědomit, že zadavatel předmětnou praxi žádal po zástupci stavbyvedoucího v oboru mosty a inženýrské konstrukce, tedy u staveb se zvýšeným bezpečnostním rizikem a s vyšší konstrukční náročností takových staveb než jakou vykazuje „běžná“ pozemní komunikace vedená po povrchu země (tj. bez nutnosti přemostění nerovností v terénu). Z hlediska délky praxe pak není nepřiměřené, že zadavatel požaduje praxi v dané oblasti právě v délce alespoň pěti let, jelikož oblast stavebnictví se dělí do řady oborů, v nichž se rekrutují odborníci právě na tu kterou problematiku, a není přitom obvyklé, že by tyto osoby ve svém profesním životě individuálně zvolené obory střídaly, když se zpravidla celoživotně zaměřují „na ten jeden“, z čehož lze usuzovat, že kratší praxi bude mít skutečně jen všeobecně méně ve stavebnictví zkušená osoba. Podpůrně i z tohoto důvodu se tedy zadavatelem žádaná praxe nejeví jako disproportionální.

26. Podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona platí, že veřejný zadavatel může po dodavateli za účelem prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů požadovat předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za vedení realizace příslušných stavebních prací. Zákon, i přes složitou interpretační úvahu navrhovatele fakticky blíže nevymezuje, co se konkrétně myslí osvědčením o vzdělání a odborné kvalifikaci. Zde je právě ponechán prostor pro autonomní rozhodnutí zadavatele, jaký druh, obsah či formu osvědčení bude po dodavatelích požadovat, a to právě s ohledem na předmět plnění veřejné zakázky. Podstatné však je, aby zadavatelem žádané osvědčení o vzdělání, resp. odborné kvalifikaci bezprostředně souviselo s předmětem veřejné zakázky a tomuto předmětu plnění bylo přiměřené s ohledem na jeho charakter, obsah, rozsah atd. a zároveň aby nebylo diskriminační vůči některým potenciálním dodavatelům, netransparentně stanovené a navozující nerovné zacházení s dodavateli. K tomu, jak již bylo řečeno a podrobně rozvedeno v bodech 96. až 126. odůvodnění napadeného rozhodnutí, v právě šetřeném případě nedošlo.
27. Ustanovení § 56 odst. 3 písm. c) zákona tak má reflektovat individuální povahu té které veřejné zakázky a zajistit zadavateli volnou úvahu o volbě konkrétních požadavků, které podle něj nejvíce odpovídají předmětu veřejné zakázky a které považuje za nezbytné pro výběr adekvátního uchazeče. Ve světle řečeného proto nemůže být prostor pro jakékoliv interpretační snahy navrhovatele omezit rozsah § 56 odst. 3 písm. c) zákona pouze na požadavek autorizace ve smyslu zákona o autorizaci. Zde je třeba primárně říci, že navrhovatel ke svému závěru dospěl na základě zákonných odkazů ve formě poznámky pod čarou, a to ještě přes stavební zákon, který byl s účinností od 1. 1. 2007 zrušen zákonem č. 183/2006 Sb. Poznámka pod čarou nicméně v českém právním řádu nedisponuje normativním charakterem, a proto ji tedy není možné považovat za jeho součást. K tomu upozorňuji, že pokud vznikne v důsledku poznámky pod čarou výkladový problém, je rozhodující vlastní pravidlo chování vyjádřené v konkrétním ustanovení právního předpisu. V této souvislosti lze odkázat například na náleží Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999 sp. zn. II. ÚS 485/98, kde je uvedeno, že „poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování (např. náleží ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, sv. 1, č. 25, sv. 4, č. 83, sv. 6, č. 105-109). Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou

i poznámky pod čarou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování“.

28. Ve vztahu k nyní šetřené věci lze taktéž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2015, č. j. 31 Af 30/2013-90, který ač přesně nepřiléhá ve všech konkrétnostech dané situaci, jeho obecné závěry lze bezpochyby aplikovat i ve vztahu k právě řešené otázce, neboť jmenovaný rozsudek pojednává právě o možnosti požadovat i jiný dokument než ten, na nějž se odkazuje prostřednictvím poznámky pod čarou. Krajský soud v Brně tedy konstatoval, že *„odkazoval-li § 56 odst. 4 ZVZ stran pojmu ‚certifikát řízení jakosti podle českých technických norem‘ v rozhodném znění skrze poznámku pod čarou na zákon č. 22/1997 Sb., nelze prima facie dovozovat, že jde pouze a jedině o certifikát vydaný podle tohoto zákona, který se ve smyslu svého ustanovení § 1 vztahuje na technické požadavky na výrobky, naopak předmětem jeho regulace není kvalita (jakost) poskytovaných služeb. Krajský soud se tedy neztotožnil se žalovaným v tom, že požadování jiného certifikátu než certifikátu vydaného podle zákona č. 22/1997 Sb. bylo apriorně v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 56 odst. 4 ZVZ v rozhodném znění. V případě uplatnění požadavku na jiný certifikát musel zadavatel podle právní úpravy účinné před 1. 4. 2012 postupovat velmi obezřetně tak, aby nebyla narušena možnost soutěže o zadanou zakázku a zejména, aby takový požadavek nesledoval bezdůvodné zvýhodnění některého z uchazečů“.*
29. S ohledem na ustálenou judikaturu tak mohu uzavřít, že se nelze ztotožnit s navrhovatelem v jeho tvrzení, že odborná kvalifikace je rovna toliko a jen autorizaci podle zákona o autorizaci. Ke svému účelovému závěru totiž navrhovatel dospěl řetěžením poznámek pod čarou, které však nejsou normativního rázu a tedy nemohou být způsobilé jakkoliv omezit ustanovení zákona. Ve světle uvedeného se tak veškeré navrhovatelem namítané skutečnosti ohledně odborné kvalifikace jeví jako zcela nedůvodné a mohu je tedy odmítnout. Pouze podpůrně a nad rámec již uvedeného v tomto kontextu musím předestřít ještě zcela prostou a logickou úvahou, že pokud by zákonodárce striktně počítal toliko s autorizací, jakožto jedinou možnou oprávněně požadovanou odbornou kvalifikací, pak by jistě tento požadavek vtělil přímo do příslušného ustanovení zákona, aniž by „nutil“ zadavatele složitě přes řetězec poznámek pod čarou nalézt takto zásadní informaci. I proto tedy nelze přisvědčit argumentaci navrhovatele, která nadto vede k bezdůvodnému omezení § 56 odst. 3 písm. c) zákona. Vše výše uvedené pak platí i pro poznámku či odkaz obsažený v § 54 zákona, na nějž navrhovatel ve svém rozkladu „podpůrně“ odkazuje.
30. Zároveň podotýkám, že požadavek zadavatele na dlouhodobé zkušenosti určitých osob s plněním veřejné zakázky o určité prahové hodnotě není v praxi zcela neobvyklý. V daném případě přitom bylo dovozeno, že tento ve své konkrétní podobě byl zcela přiměřený rozsahu a předmětu plnění veřejné zakázky, proto jej lze označit za zcela souladný se zákonem. Nepřísluší mi přitom posuzovat, do jaké míry tento požadavek fakticky zajistí řádnou či bezvadnou a včasnou realizaci veřejné zakázky, jak upozorňuje navrhovatel, neboť z pohledu orgánu dohledu je zásadní pouze to, zda-li předmětný požadavek vyhovuje dikci zákona, což se v daném případě stalo. Z obdobných důvodů se ani nedomnívám, že by předmětný kvalifikační předpoklad směřoval k omezení okruhu potenciálních dodavatelů, jež by mohli veřejnou zakázku plnit. Jak již bylo několikrát řečeno, šetřený požadavek byl zcela proporcionální všem specifikům dané veřejné zakázky. Pouze okrajově podotýkám, že řešený požadavek zadavatele není nesmyslný a neadekvátní ani z pohledu

námítky navrhovatele, že konkrétní osoba zajišťující odbornou způsobilost v daném oboru nemusí po celou dobu realizace veřejné zakázky u vybraného dodavatele pracovat. Tato nastíněná situace bezpochyby možná je, avšak jde o jednu z těch skutečností, jež jsou zcela nepředvídatelné, které nastat mohou, ale nemusí, přičemž tyto zadavatel (a v podstatě i dodavatel, jakožto zaměstnavatel konkrétní osoby) není s to – s ohledem na dynamičnost trhu práce a na „smrtelnost“ člověka, potažmo možnost zrušení a zániku právnické osoby – žádným způsobem a v žádném zadávacím řízení ovlivnit. Jedná se tak o určitou míru rizika plynoucí ze skutečnosti, že nelze z dlouhodobého hlediska předvídat veškeré možné životní situace, které v určitém časovém rozmezí potenciálně mohou nastat. Jakékoliv obavy z budoucích hypotetických situací však nemohou být na překážku řádnému a zákonnému zadávacímu procesu, jímž je poptáván ten který předmět veřejné zakázky.

31. Další okruh rozkladové argumentace se vztahuje k otázce dostatečnosti délky lhůty pro doručení žádostí o účast. K tomu navrhovatel sděluje, že vzhledem ke konstrukci § 39 odst. 4 zákona je i zákonodárci zřejmé, že s vyšší předpokládanou hodnotou veřejné zakázky roste časová náročnost předmluvního vyjednávání. Proto překračuje-li předpokládaná hodnota veřejné zakázky téměř 5krát finanční hodnotu významné veřejné zakázky, pak je lhůta v celkové délce po prodloužení 115 dní neadekvátní. K tomu je třeba nejdříve obecně říci, že přiměřenost lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení lze posuzovat při zohlednění druhu a charakteru veřejné zakázky, což v sobě obnáší především posouzení vlastního obsahu a rozsahu plnění, popřípadě časový rámec plnění, a to při zohlednění hodnoty veřejné zakázky (obdobně ve vztahu ke lhůtě pro podání nabídky viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2008, č. j. 62 Ca 46/2007-118). Zadavatel, který stanovuje lhůty tak musí uvážit, zda-li v jím určené době lze nejen podat vlastní žádost o účast v zadávacím řízení, ale též zda je objektivně možné na straně dodavatelů vůbec seriózně promyslet účast v zadávacím řízení a předběžným vyjednáváním získat případné potenciální subdodavatele či jiné – materiály, pomůcky, dokumenty atd. – nezbytné pro plnění předmětu té které veřejné zakázky.
32. V právě šetřeném případě zadavatel zadával nadlimitní, resp. ve smyslu § 16a písm. a) zákona významnou veřejnou zakázku. K tomu Úřad v rámci napadeného rozhodnutí dále dovodil, že s ohledem na § 39 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 39 odst. 4 zákona měla lhůta pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení trvat alespoň 56 dní. Fakticky přitom předmětná lhůta činila celkem 115 dní (tj. původně – a tehdy nedostatečně – stanovených 48 dní + dalších celých 67 dní poskytnutých dodavatelům v rámci nápravy ze strany zadavatele učiněné prostřednictvím odeslaného opravného formuláře do Věstníku veřejných zakázek). Uvedené skutečnosti navrhovatel nijak nerozporoval, avšak tvrdil, že reálná lhůta pro podání žádostí o účast není s ohledem na předpokládanou hodnotu plnění veřejné zakázky adekvátní. Posouzení toho, zda je lhůta pro podání žádostí o účast přiměřená předmětu veřejné zakázky, Úřad podává v bodech 78. až 81. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Mohu přitom konstatovat, že se s tímto zhodnocením v plné míře ztotožňuji, neboť jej považuji za správné, logické a ucelené, pročež na něj na tomto místě v podrobnostech odkazuji. Přesto je nutné nyní říci následující. Délky lhůt podle § 39 zákona jsou skutečně koncipovány jako minimální, což je do jisté míry korigováno odstavcem 1 jmenovaného ustanovení, podle nějž je třeba při stanovování lhůt zohlednit předmět veřejné zakázky. To tedy znamená, že ne vždy zadavatelé, stanoví-li lhůty v minimální délce podle příslušných ustanovení zákona, dikci zákona skutečně (zároveň) vyhoví, a to proto,

že do délky té které lhůty je vždy nezbytné promítnout i vlastní předmět veřejné zakázky. Každý případ je tak třeba posuzovat striktně individuálně. Zde je důležité upozornit i na to, že byť § 39 odst. 4 zákona v podstatě zákonné prodloužení lhůty váže na předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, přiměřenost lhůt se posuzuje s ohledem na předmět veřejné zakázky, nikoliv na její odhadované ocenění. Proto nelze a priori usuzovat, že s vyšší předpokládanou hodnotou veřejné zakázky bude skutečně nezbytně nutné jakkoliv lhůty prodlužovat, pokud tyto budou přiměřené předmětu veřejné zakázky. Z tohoto důvodu je tedy zcela zavádějící navrhovatelovo konstatování, že předpokládaná hodnota předmětné veřejné zakázky téměř 5krát překračovala finanční hodnotu významné veřejné zakázky, když tato skutečnost není pro posouzení proporcionality lhůt k podání žádostí o účast v zadávacím řízení klíčová, ale je pouze jedním z vodítek.

33. Jak již bylo řečeno, každý případ je v otázce adekvátnosti lhůt nutné posuzovat v jeho specifikách individuálně, při zohlednění charakteru, rozsahu a druhu veřejné zakázky, ale zároveň i z pohledu toho, k jakému úkonu či v jaké fázi zadávacího řízení byla lhůta určena. V daném případě je přitom významné, že navrhovatel napadá lhůtu, která byla dodavatelům dána k podání žádosti o účast, tedy k úkonu, který nevyžaduje příliš vysokou administraci, když jeho smyslem je hlavně prokázat splnění zadavatelem stanovených kvalifikačních předpokladů. I proto není nutné, aby byla lhůta pro naplnění tohoto úkonu neúměrně prodlužována pouze pro to, že hodnota veřejné zakázky se předpokládá v částce více jak 1 a půl miliardy, když jsou dodavatelé zcela evidentně schopni tento krok učinit i v časovém rozpětí, jak toto bylo zadavatelem (včetně opravy) nastaveno. V této souvislosti přitom poznamenávám, že i nastavení příliš dlouhých lhůt se může jevit jako nevhodné či kontraproduktivní, a to z toho důvodu, že to může přispívat k různým spekulacím jak na straně dodavatelů, tak (z pohledu transparentnosti) na straně zadavatele.
34. Mohu tedy uzavřít, že nastavení lhůty zadavatelem odpovídalo příslušným ustanovením zákona, a to jak z hlediska § 39 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 39 odst. 4 zákona, tak z hlediska § 39 odst. 1 zákona. Zákon přitom již nijak více nezpřísňuje, resp. neprodlužuje délku lhůt u zakázek, jejichž hodnota se odhaduje v řádech miliard, ani nečiní žádný mechanismus výpočtu, jak by se dala lhůta v závislosti na sumě předpokládané hodnoty protáhnout. Proto nelze jinak, než lhůtu posoudit s ohledem na předmět veřejné zakázky, a při zohlednění všech rozhodných okolností konstatovat, že je předmětná lhůta objektivně přiměřená. Na tomto závěru ničehož nemůže změnit ani konstatování navrhovatele, že kdyby byla lhůta delší, mohlo by podat žádost o účast v zadávacím řízení více uchazečů, než tak učinilo nyní. Domnívám se totiž, že toto tvrzení lze univerzálně použít kdykoliv, tedy ať je lhůta nastavena jakkoliv dlouze, neboť vždy je potenciálně možné, že – ať už z jakéhokoliv důvodu – některý možný dodavatel svou žádost o účast do zadávacího řízení nestihne podat včas, byť by jinak byl schopen předmět veřejné zakázky řádně plnit. To však nelze přikládat k tíži zadavateli.
35. Navrhovatel tento okruh rozkladových námitek uzavírá tvrzením, že ze strany zadavatele došlo k porušení základních zásad zadávacího řízení vymezených v § 6 odst. 1 zákona, avšak neuvádí ničeho, z čeho by bylo lze dovodit, v čem konkrétně spatřuje rozpor s principem transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení. Obecně mám však za to, že zákonně nastavenou lhůtou nemohlo dojít k ataku některé ze zásad, proto tuto námitku pro svou neurčitost odmítám.

36. Poslední okruh rozkladové argumentace navrhovatele se dotýká absence informací nezbytných pro zadávací řízení v kvalifikační dokumentaci (např. financování, požadavek zadavatele na dispozici s obalovnou, rámcový rozsah předpokládaných prací atd.), s ohledem na což kvalifikační dokumentace nemohla vyhovět dikci závazných ustanovení zákona. Údaje v předmětné kvalifikační dokumentaci jsou nadto dle navrhovatele obecné a neurčité a chybí v ní související informace nutné pro zajištění kapacit techniky a pracovníků, avšak Úřad se s touto skutečností v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. I na tomto místě mohu říci, že se s tvrzeními navrhovatele neztotožňuji, když mám naopak za to, že se Úřad s danou problematikou vyčerpávajícím způsobem vypořádává v bodech 82. až 95. odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž na tomto místě v plné míře odkazuji. Přesto, avšak pro nezpochybnitelnost závěrů, pouze ve stručnosti uvádím, že ze žádného ustanovení zákona, ani příslušné judikatury správních soudů, nevyplývá, že by zadavatel musel navrhovatelem postrádané dokumenty učinit součástí kvalifikační dokumentace, když tyto jsou obligatorní součástí zadávací dokumentace, která však ve fázi zadávacího řízení, v níž navrhovatel brojil proti postupu zadavatele, dodavatelům (prozatím) poskytnuta nebyla, ani poskytnuta být nemusela. Přestože si již navrhovatel v rozkladu (oproti návrhu) alespoň slovně neplete kvalifikační dokumentaci se zadávací dokumentací, je zřejmé, že z hlediska obsahu tyto pojmy i nadále směšuje, pročez podává zcela irelevantní výtky proti absenci určitých dokumentů či informací v kvalifikační dokumentaci, která však tyto materiály pojímat nemusí, neboť nejsou pro tuto fázi zadávacího řízení nezbytné. Proto se i tato argumentace navrhovatele jeví jako zcela nedůvodná, pročez je třeba ji odmítnout.
37. Pouze nad rámec uvedeného podotýkám, že zadavatel potenciálním dodavatelům poskytl dostatek informací, z nichž si každý profesionální dodavatel dokáže učinit alespoň rámcovou představu o tom, jaké personální a materiální kapacity bude nucen ze svých zdrojů vyčlenit či externě nasmlouvat tak, aby mohl předmět veřejné zakázky řádně plnit (v případě jeho pozdějšího úspěchu v zadávacím řízení). Zadavatel poskytl jak údaje o délce úseku budované dálnice, jakožto předmětu veřejné zakázky, tak o době určené k dokončení stavby, přičemž při obvyklé znalosti příslušných norem (kvality) si bystrý dodavatel učiní vlastní, alespoň přibližný, úsudek o tom, jaký objem asfaltových směsí bude na realizaci stavby odebírat a kolik strojů a pracovníků (při zohlednění předpisů týkajících se bezpečnosti práce) bude muset na stavbu uvolnit, aby ji realizoval v požadovaném rozsahu, kvalitě a stanoveném čase.
38. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem tedy přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí v jeho výroku a jeho věcnou správnost v rozsahu vznesených námitek a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu, když napadené rozhodnutí jsem shledal zákonným a věcně správným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda se v daném případě zadavatel dopustil porušení zákona. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že byly splněny podmínky zamítnutí návrhu navrhovatele, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití. Nelze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí přisvědčit tvrzení navrhovatele, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nesouladné se zákonem.

Závěr

39. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu navrhovatele.
40. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Mgr. Filip Toul, advokát a člen sdružení Čech - Toul, sdružení advokátů, Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice
2. Ředitelství silnic a dálnic ČR, Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy